

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Sa/4/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7018200134
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 02. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Kotora
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7018200134.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach, sudcom JUDr. Marekom Kotorom, v právnej veci žalobkyne: C. T. I., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť B. A., bez cestovného dokladu, za účasti maloletého cudzinca: M. M. L., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť B. A., bez cestovného dokladu, toho času umiestnení v Ú. D. Q. D. V. E.O., zastúpení JUDr. Mariannou Lechmanovou, advokátkou, Štúrova 20, 040 01 Košice, proti žalovanému: Prezídium Policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Banská Bystrica, Oddelenie cudzineckej polície PZ Žilina, Kuzmányho 26, 012 23 Žilina, o správnej žalobe vo veci zaistenia zo dňa 11.01.2018 proti rozhodnutiu žalovaného č. PPZ-HCP-BB7-41-015/2018-AV zo dňa 05.01.2018, takto

rozhodol:

I./ Z r u š u j e rozhodnutie žalovaného Prezídium Policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Banská Bystrica, Oddelenie cudzineckej polície PZ Žilina, Kuzmányho 26, 012 23 Žilina č. PPZ-HCP-BB7-41-015/2018-AV zo dňa 05.01.2018, týkajúce sa žalobkyne: C. T. I., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť B. A., bez cestovného dokladu.

II./ N a r i a ď u j e žalovanému, aby žalobkyňa: C. T. I., nar. XX.XX.XXXX a maloletý cudzinec: M. M. L., nar. XX.XX.XXXX, boli bezodkladne prepustení zo zaistenia.

III./ Žalobkyni p r i z n á v a voči žalovanému právo na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa správnou žalobou zo dňa 11.01.2018 domáhala zrušenia rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BB7-41-015/2018-AV zo dňa 05.01.2018 a nariadenia bezodkladného prepustenia jej ako aj maloletého dieťaťa zo zaistenia. S podanou žalobou nesúhlasila v celom rozsahu z dôvodu, že žalovaný nedostatočne zistil skutkový stav veci, napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a zároveň je nepreskúmateľné. Poukázala na to, že prvotne bola zaistená dňa 14.11.2017 podľa § 88 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov, pričom dňa 05.01.2018 bola prepustená spolu s maloletým dieťaťom zo zaistenia na základe právoplatného rozhodnutia súdu, ktorý rozhodnutie o zaistení zrušil a nariadil bezodkladné prepustenie na slobodu. Následne však bola opätovne zaistená napadnutým rozhodnutím.

2. Mala zato, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že žalovaný sa nevyporiadal s príslušnými právnymi predpismi týkajúcimi sa ochrany maloletých detí, ktoré majú navyše prednosť pred zákonom o pobyte cudzincov, ako aj Nariadením Dublin III, pričom poukazovala na článok 3 bod 1 a článok 22 bod 1 Dohovoru o právach dieťaťa, ako aj článok 13 bod 20 úvodných ustanovení Dublinského nariadenia III. Vzhľadom k tomu, že v prejednávanej veci sa jedná o pozbavenie osobnej slobody žalobkyne a maloletého dieťaťa, postupom žalovaného boli dotknuté aj práva maloletej osoby a bolo teda povinnosťou žalovaného v konaní aplikovať Dohovor o právach dieťaťa a následne v

odôvodnení rozhodnutia zaujať stanovisko, ako sa s ním v konaní vysporiada. Žalovaný tak nespravil, čím vážne pochybil, vec nesprávne právne posúdil a jeho rozhodnutie je nepreskúmateľné a svojim postupom zároveň nerešpektoval ustálenú rozhodovaciu prax kasačného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej „ESLP“), v zmysle ktorej by deti nemali byť pozbavované osobnej slobody, a to bez ohľadu na to, či majú zákonného zástupcu alebo sú bez sprievodu. V tejto súvislosti poukazovala na ustálenú rozhodovaciu prax všeobecných súdov, ako aj ESLP a zdôrazňovala obozretné posudzovanie prípadov zaistovania rodín s maloletými deťmi (napríklad vo veci Muskhadzhiyeva a ďalší proti Belgicku, rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10Szak/11/2016 zo 17.10.2016, 10Sza/12/2016 zo 14.06.2016 a 1Szak/14/2016 zo 04.11.2016). Doplnila, že medzinárodný princíp najlepšieho záujmu dieťaťa sa musí aplikovať v každom správnom, či súdnom konaní, ktoré sa môže týkať dieťaťa. Ani pre účely tzv. dublinských transferov nie je zaistenie nevyhnutné a aj tu platí základný princíp, resp. prezumpcia proti zaisteniu cudzinca žiadateľa o azyl v inej krajine. Pokiaľ sú k dispozícii v systéme také alternatívy, akými sú napríklad špecializované ubytovacie centrá a zariadenia pre žiadateľov o azyl, potom treba tieto opatrenia uplatniť ako prvé (článok 28 ods. 2 Dublinského nariadenia). Aj v zmysle odporúčania Rady Európy (odporúčanie Rady ministrov REC(2003)5 zo 16.04.2003) sa zaistenie žiadateľov o azyl má okrem iného uskutočniť iba po dôkladnom preskúmaní jeho nevyhnutnosti v každom jednotlivom prípade.

3. Zároveň poukazovala na to, že bola zaistená za účelom prípravy a následného odovzdania do iného členského štátu v zmysle Dublinského nariadenia III, pričom v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je potrebné preveriť realnosť naplnenia účelu zaistenia a teda skúmať realnosť vykonania odsunu štátneho príslušníka tretej krajiny z územia Slovenskej republiky. Žalovaný dôsledne neposúdil a nedostatočne zistil skutkový stav veci vo vzťahu k prijímacím podmienkach žiadateľov o azyl v Bulharsku. Z týchto dôvodov považoval rozhodnutie žalovaného za nepreskúmateľné pre absentujúcu právnu úvahu žalovaného ohľadom reálnej uskutočniteľnosti dublinského návratu žalobkyne a teda účelnosti jej zaistenia, ako aj z dôvodu absencie zisťovania a vyhodnotenia aktuálnej situácie žiadateľov o azyl a ich prijímacích podmienok. Rovnako mala za to, že žalovaný nepostupoval v intenciách názoru krajského súdu vysloveného v zrušujúcom rozhodnutí, ktorým bolo nariadené prepustenie žalobkyne z Ú. E.Č., nakoľko dané bolo vykonané iba formálne, s cieľom zadržať žalobkyňu ihneď za bránou útvaru a vydať jej nové, doplnené a opravené rozhodnutie.

4. Žalovaný napadnutým rozhodnutím č. PPZ-HCP-BB7-41-015/2018-AV zo dňa 05.01.2018 podľa § 88 ods. 1 písm. c) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej „zákon o pobyte cudzincov“ resp. „ZoPC“) zaistil žalobkyňu spolu so zúčastneným maloletým cudzincom M. M. L., nar. XX.XX.XXXX, ktorému je účastníkom konania zákonným zástupcom, na základe oznámeného a začatého konania na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu prevozu podľa osobitného predpisu. Podľa § 88 ods. 4 ZoPC stanovil dĺžku doby zaistenia do odovzdania v zmysle Nariadenia Rady (ES) č. 604/2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (ďalej „Dublinské nariadenie III“) najdlhšie však do 07.03.2018. Zároveň podľa § 88 ods. 5 rozhodol o ich umiestnení v Ú. D. Q. D. V. E. (ďalej „Ú. E.“).

5. Konštatoval, že totožnosť a prvotné azylové konanie v Bulharskej republike bolo zistené a potvrdené na základe výstupu z informačného systému, pričom bolo zistené, že Bulharská republika zaevidovala účastníka konania a zúčastneného maloletého cudzinca ako žiadateľa o azyl na ich území. Na Dublinskom stredisku SR bolo zistené, že bolo vydané rozhodnutie o ich odovzdaní do iného členského štátu. Mali sa zdržiavať na území Bulharskej republiky a nie opustiť územie štátu, kde požiadali o udelenie azylu a vycestovať na územie iného štátu Únie bez príslušných oprávnení. Bulharská republika, ako zodpovedný štát, je povinná v zmysle článku 18 ods. 1 písm. d) Dublinského nariadenia III prijať späť štátneho príslušníka tretej krajiny alebo osobu bez štátnej príslušnosti, ktorých žiadosti boli zamietnuté a ktorí podali žiadosť v inom členskom štáte alebo ktorí sa nachádzajú na území iného členského štátu bez povolenia na pobyt. Nevyhnutným podkladom pre zaistenie a pre vydanie rozhodnutia o zaistení v zmysle § 88 ods. 1 písm. c) ZoPC je preukázanie existencie prvotného konania podľa Dublinského nariadenia III a skutočnosť, že Bulharská republika je štátom, kde účastník konania prvotne požiadala o azyl. Počas konania o azyle sa mal zdržiavať v tejto hostiteľskej krajine, túto povinnosť nedodrжал, opustil územie štátu v ktorom požiadala o udelenie azylu a vycestoval z územia hostiteľskej krajiny na územie

SR, kde bol zadržaný v úkryte nákladného automobilu, čím nedodrжал podmienky azylového konania a neoprávnenne vycestoval do inej krajiny bez oprávnenia.

6. Doplnil, že lustráciu v informačnom systéme MIGRA zistil, že dňa 29.11.2017 bol Migračnému úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej „MÚ MV SR“) doručený list z Dublinskej jednotky Štátnej agentúry pre utečencov Bulharskej republiky, ktorým táto prijala zodpovednosť za posúdenie žiadosti o azyl, tohto prijme a súhlasí s jeho transferom.

7. Správny orgán mal za to, že účastník konania je osobou, u ktorej je značné riziko úteku (svojoľný odchod z územia iného štátu, vyjadrenie účastníka konania v spísanej zápisnici, nelegálny pohyb za pomoci prevádzča) a nezaistením by hrozilo, že bude zmarený samotný účel konania o odovzdaní, ktoré nie je v kompetencii správneho orgánu a preto je potrebné mať účastníka konania k dispozícii počas procesu návratu v zmysle Dublinského nariadenia III. Z uvedeného vyplýva riziko úteku, ako aj neschopnosť vlastnej starostlivosti o svoju osobu po materiálnej, zdravotnej a existenčnej stránke (bez akýchkoľvek dokladov totožnosti, bez finančných prostriedkov, nedokázanie sa vrátiť späť na územie Bulharskej republiky, snaha o presun do iného štátu za pomoci prevádzča).

8. Mal zato, že v prípade účastníka konania nie je možné uplatniť alternatívne donucovacie opatrenia, ale je potrebné zaistiť ich a tak odovzdať do krajiny, ktorá je príslušná na konanie o udelenie azylu, pričom nemá k dispozícii dostatočné finančné prostriedky k zabezpečeniu starostlivosti o svoju osobu, nevie si zabezpečiť stravu, oblečenie, zdravotnú starostlivosť, ani adekvátne ubytovanie z vlastných zdrojov a ani si ich nevie nijako zabezpečiť od iných osôb. Taktiež aj samotný proces postupu v zmysle Dublinského nariadenia III trvá určitú dobu a nie je možné ho vykonať okamžitým odovzdaním prijímajúcej strane.

9. Pokiaľ sa týka stanovenia doby zaistenia uviedol, že v súlade s § 88 ods. 4 ZoPC, ako aj na základe odporúčania Dublinského strediska a v zmysle článku 28 Dublinského nariadenia III stanovil dĺžku doby zaistenia najdlhšie do 07.03.2018, pričom táto doba je podľa správnej úvahy a skúsenosti dublinských konaní priamo úmerná dobe zabezpečenia všetkých potrebných náležitostí k realizovaniu konania v zmysle Dublinského nariadenia III, pričom zobral do úvahy skutočnosť, že už bolo začaté konanie v zmysle daného nariadenia, ktoré v súčasnosti už prebieha a vykonávajú sa úkony k jeho realizácii, čo trvá určitú dobu, pretože ide o konanie smerom do iného štátu, ktorý priamo nesusedí so Slovenskom a zabezpečuje ho administratívne iný orgán. Stanovenú dĺžku zaistenia ovplyvnila aj súčasná situácia v oblasti migrácie, utečeneckej krízy, náporu na štátne hranice Únie a riešenia štátnych príslušníkov tretích krajín v zmysle Dublinského nariadenia III smerom do krajiny, kde prvýkrát požiadali o udelenie azylu a je dôvodom na určenie stanovenej doby zaistenia a individuálneho prístupu k riešeniu. V rámci skúmania realizovateľnosti účelu zaistenia rovnako zistil, že Bulharská republika je ochotná a schopná účastníka konania prijať.

10. Dodal, že skúmal aj podmienky v Bulharskej republike, ako aj to, či vrátením účastníka konania nedôjde k porušeniu absolútneho zákazu zlého zaobchádzania so žiadateľmi o azyl a porušeniu princípu „non-refoulement“, ako aj čl. 3 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách (ďalej len „Dohovor“) a čl. 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, pričom zabezpečil jednak správy z Veľvyslanectva SR v Sofii, Úradu policajného pridelenca v Sofii a Migračného úradu MV SR týkajúcich sa preverenia bezpečnostnej situácie v Bulharskej republike, ako aj k možnému porušeniu absolútneho zákazu zlého zaobchádzania so žiadateľmi o azyl v zmysle čl. 3 Dohovoru, pričom išlo o správy organizácií ako EASO (Európsky podporný úrad pre azyl), FRA (Agentúra Európskej únie pre základné práva), AIDA (Azylová informačná databáza), Európskej komisie, Bulharský helsinský výborom (BHC), ECRE (Európska rada pre utečencov a exulantov) a EMN (Európska migračná sieť). Tieto správy sa týkali jednak prijímacích podmienok v azylových zariadeniach v Bulharsku, informácií k azylovému konaniu po tzv. Dublinskom návrate a stručného štatistického prehľadu Dublinských transferov v roku 2017. Na základe predmetných správ žalovaný dospel k záveru, že ide o bezpečnú krajinu a transferom účastníka konania nedôjde k porušeniu čl. 3 Dohovoru, ani čl. 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a neexistujú prekážky na ich vrátenie do Bulharskej republiky, kde požiadali o udelenie azylu.

11. Ohľadne útvaru, kam má byť účastník spolu s maloletým cudzincom umiestnený uviedol, že Ú. E. je zariadenie určené na umiestňovanie cudzincov, ktorí sú zaistení za účelom výkonu administratívneho vyhostenia, výkonu trestu vyhostenia, realizácie readmisie z územia SR do iného členského štátu

EÚ, prípadne inej tretej krajiny, realizácie dublinského transferu podľa dublinského nariadenia a ide o zariadenie, v ktorom sú vytvorené podmienky aj pre umiestnenie rodín s deťmi.

12. Pri umiestňovaní maloletých sa zaoberal aj čl. 9 Dohovoru o právach dieťaťa, ako aj článkom 41 ods. 4 Ústavy SR. Mal zato, že tým, že zúčastnený maloletý cudzinec sa umiestňuje spoločne s účastníkom konania, ktorý je jeho rodičom v jednom zariadení, správny orgán chráni najlepšie záujmy zúčastneného maloletého cudzinca a nepretrhol tak rodinné väzby. Tým, že správny orgán nerozdelil rodinu, dodržal zároveň aj základnú zásadu zachovania rodiny a právo dieťaťa byť v opatere svojho rodiča, teda právo na rodinný život, pričom je v záujme maloletého dieťaťa, aby zotrvalo so svojim rodičom a nebolo od neho odlúčené a odovzdané pracovníkom sociálnej kurately, čo by podľa názoru správneho orgánu bolo horším zásahom do jeho práv. Iba v Ú. E. sú zriadené priestory pre umiestnené rodiny štátnych príslušníkov tretích krajín s maloletými deťmi, resp. maloletých v sprievode rodiča, teda zákonného zástupcu, ktoré spĺňajú všetky požiadavky na primerané, hygienicky spôsobilé ubytovanie, stravovanie a voľnočasové aktivity a sú vybavené tak, aby sa zabránilo ohrozeniu života alebo poškodeniu zdravia a aby umiestnenie nemalo negatívny vplyv na duševné zdravie detí, ktoré sú umiestňované spolu s rodičmi.

13. Maloletým osobám spolu s rodičmi je zabezpečená každodenná osobná hygiena. Strava je deťom poskytovaná 5x denne (okrem raňajok, obeda a večere dostávajú deti navyše desiatu a olovrant), pediatrická zdravotná starostlivosť je poskytovaná na základe zmluvného vzťahu s pediatričkou, pričom mimovládna organizácia Slovenská humanitná rada prostredníctvom realizovaného projektu v súčasnosti zabezpečuje aj doplnkovú zdravotnú starostlivosť s dôrazom na starostlivosť o zraniteľné skupiny. V prípade jazykovej bariéry je zabezpečený tlmočník. Počas dňa je deťom v súlade s časovým rozvrhom dňa zabezpečený pobyt na čerstvom vzduchu, pričom tento sa zabezpečuje formou vychádzky na detskom ihrisku, kde majú možnosť venovať sa záujmovým aktivitám vrátane herných a rekreačných aktivít, ktoré sú primerané ich veku. V prípade nepriaznivého počasia je k dispozícii krytý prístrešok a telocvičňa. Vo vnútornej časti ubytovacích priestorov sú pre deti zriadené herne, v ktorých majú k dispozícii rôzne herné a rekreačné aktivity, ktoré sú primerané ich veku. Herňa je vybavená zodpovedajúcim nábytkom a celkovo upravená s cieľom skvalitnenia vykonávania kultúrnych aktivít a trávenia voľného času maloletých osôb. Spoločenské miestnosti sú vybavené DVD prehrávačmi a televíznymi prijímačmi s príjmom satelitných TV staníc. Pre deti sú k dispozícii rôzne výkresy, zošity, omaľovánky, ceruzky, farby, štetce, farebné kriedy, modelovacie hmoty, puzzle, detské knihy, hračky a podobne.

14. Rovnako pre maloleté osoby je k dispozícii sociálny pracovník, ktorý plánuje a reguluje vzdelávacie, rekreačné a herné aktivity maloletých osôb v zariadení, pričom spolupracuje s mimovládnu organizáciou Slovenská humanitná rada, primárne najmä pri zabezpečovaní sociálneho a psychologického poradenstva a starostlivosti, s dôrazom na starostlivosť o zraniteľné skupiny a sekundárne pri vzdelávaní a jazykovej príprave, ktorú zabezpečuje učiteľ slovenského jazyka maloletých štátnych príslušníkov tretích krajín - zamestnanec uvedenej organizácie. Tieto a ďalšie aktivity, ktoré zodpovedajú postaveniu a vekovej skupine osôb sú realizované v rámci realizovaného projektu č. SK 2016 AMIF SC3.2.

15. Správny orgán preto na základe šetrení, ako aj z listinných dôkazov dospel k záveru, že zaistením nie sú porušené práva účastníka konania a zúčastneného maloletého cudzinca s ohľadom na platnú legislatívu a prepustenie by znamenalo nedodržanie zákona štátu, na ktorého výsosnom území sa účastník konania spoločne so zúčastneným maloletým cudzincem nachádza a pokračovanie v páchaní priestupku na úseku pobytu. Na základe vyššie uvedeného mal za to, že uprednostnenie verejného záujmu je dostatočne odôvodnené s ohľadom na zásah do práv účastníka konania a zúčastneného maloletého cudzinca.

16. Zaoberal sa rešpektovaním článku 8 ods. 1 Dohovoru, pričom účastník konania nemá na území SR žiadnu blízku rodinu, žiadne záväzky, nemá k nej žiadne väzby, ani relevantné dôvody na zotrvanie na jej území, keďže žiadosť o medzinárodnú ochranu podal na území SR. Rovnako aj jeho zaistenie je v súlade s článkom 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru, a to vzhľadom k začatiu konania na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu prevozu podľa osobitného predpisu, rizika úteku a neoprávneného vstupu na územie členského štátu Únie.

17. Záverom dodal, že považoval za preukázané, že sú splnené podmienky na postup podľa § 88 ods. 1 písm. c) ZoPC, pretože zaistenie je potrebné na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu jeho prevozu podľa osobitného predpisu, ako aj z dôvodu značného rizika. Preto rozhodol o jeho zaistení z dôvodu, že ak by nebolo realizované zaistenie, jeho pobyt na území SR by bol neznámy, existuje značné riziko úteku za pomoci prevádzáčov, účastník konania by sa mohol nelegálne pohybovať a skrývať a tým by jeho pobyt správne orgánu nebol známy, takže by nemohlo dôjsť k realizácii výkonu v zmysle Dublinského nariadenia III, čím by bolo zmarené konanie samotného zabezpečenia prípravy a výkonu v zmysle uvedeného nariadenia. Tento nepožiadaval a ani nemal v úmysle požiadať na správnom orgáne o medzinárodnú ochranu, čo zvyšuje značné riziko úteku a správnu úvahu o jeho nelegálnom pobyte a pohybe aj v iných krajinách, čo by hrozilo v prípade nezaistenia. Poukazoval na ustálenú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý vo svojej judikatúre vyslovil, že zmluvné štáty majú právo kontrolovať vstup, pobyt a odchod cudzincov z ich územia.

18. Žalovaný vo svojom vyjadrení zo dňa 23.01.2018 navrhol správnu žalobu zamietnuť. K námietke, že sa nevysporiadal s príslušnými právnymi predpismi týkajúcimi sa ochrany maloletých detí uviedol, že pri ich umiestňovaní do Ú. H. E. zobral do úvahy jednak článok 8 ods. 1 Dohovoru, ako aj príslušných ustanovení Dohovoru o právach dieťaťa.

19. Mal za to, že účastník konania a zúčastnený maloletý cudzinec nemajú na území SR žiadnu blízku rodinu, žiadne záväzky, nemajú k nej žiadne väzby, ani relevantné dôvody na zotrvanie na jej území. Rovnako ich zaistenie je aj v súlade s článkom 9 Dohovoru o právach dieťaťa, v zmysle ktorého tieto nemajú byť oddelené od svojich rodičov proti ich vôli. Maloletú osobu umiestnil spoločne aj s jej zákonným zástupcom v jednom zariadení, čím chránil najlepšie záujmy maloletého cudzinca a nepretrhal rodinné väzby členov tejto rodiny. To, že nerozdelil rodinu, dodržal zároveň aj základnú zásadu zachovania rodiny a právo dieťaťa byť v opatere svojho rodiča a teda právo na rodinný život. Aj keď umiestnenie maloletého spolu s jeho zákonným zástupcom je síce zásahom do práv dieťaťa, avšak podľa názoru správneho orgánu je to v záujme maloletého dieťaťa, aby zotrvalo so svojim rodičom a nebolo od neho odlúčené a odovzdané pracovníkom sociálnej kurately, čo by bolo horším zásahom do jeho práv. Ú. E. je zariadením prispôbeným na umiestňovanie rodín s deťmi zaistenými v súlade so zákonom o pobyte cudzincov. Sú tam zriadené priestory pre umiestnené rodiny štátnych príslušníkov tretích krajín s maloletými deťmi, respektíve maloletých v sprievode rodiča, teda zákonného zástupcu, ktoré spĺňajú všetky požiadavky na primerané hygienicky spôsobilé ubytovanie, stravovanie a voľnočasové aktivity, je im zároveň zabezpečené ubytovanie, ako aj dostatočná zdravotná starostlivosť. Maloletým cudzincom spolu s ich rodičmi je zabezpečená každodenná osobná hygiena, strava je deťom poskytovaná päťkrát denne, pediatricka zdravotnícka starostlivosť je poskytovaná na základe zmluvného vzťahu s pediatričkou. Mimovládna organizácia Slovenská humanitná rada prostredníctvom realizovaného projektu zabezpečuje aj doplnkovú zdravotnú starostlivosť s dôrazom na starostlivosť o zraniteľné skupiny. Deťom je v súlade s časovým rozvrhom dňa zabezpečený pobyt na čerstvom vzduchu formou vychádzky na detskom ihrisku, kde majú možnosť venovať sa záujmovým aktivitám, vrátane herných a rekreačných aktivít. V prípade nepriaznivého počasia majú k dispozícii krytý prístrešok a telocvičňu. Vo vnútornej časti zariadenia sú pre deti zriadené herne, v ktorých majú k dispozícii rôzne herné a rekreačné aktivity, ktoré sú primerané ich veku. Herňa je vybavená zodpovedajúcim nábytkom a celkovo upravená s cieľom skvalitnenia vykonávania kultúrnych aktivít a trávenia voľného času. Spoločenské miestnosti sú vybavené DVD prehrávačmi a televíznymi prijímačmi so satelitným príjmom. Deti majú k dispozícii rôzne výkresy, zošity, omaľovánky, ceruzky, farby, štetce, farebné kriedy, modelovacie hmoty, puzzle, detské knihy, hračky a podobne. K dispozícii je pre ne sociálny pracovník, ktorý plánuje a reguluje vzdelávacie, rekreačné a herné aktivity maloletých detí v zariadení, pričom spolupracuje s mimovládnu organizáciou Slovenská humanitná rada.

Na základe šetrenia, ako aj listinných dôkazov dospel k záveru, že zaistením nie sú porušené práva účastníčky konania, jej manžela a jej maloletého dieťaťa s ohľadom na platnú legislatívu a prepustenie by znamenalo nedodržanie zákona štátu, na ktorého výsosťnom území sa nachádzajú a pokračovanie v páchaní priestupku na úseku pohybu. Uprednostnenie verejného záujmu je dostatočne odôvodnené s ohľadom na zásah do práv účastníčky konania, jej manžela a maloletého dieťaťa.

20. Pokiaľ žalobkyňa v správnej žalobe uvádza, že žalovaný vykonaným dokazovaním dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a že jeho právny záver na prijímacie podmienky žiadateľov o azyl v Bulharsku sú nedostatočné, je nesprávny. Na konci roka 2017 skúmal podmienky pre žiadateľov o azyl v Bulharsku, pričom v rámci zisťovania aktuálnej situácie žiadateľov o azyl v Bulharsku dožiadal

Veľvyslanectvo Slovenskej republiky v Sofii, Úrad policajného pridelenca v Sofii a Migračný úrad Ministerstva vnútra Slovenskej republiky o preverenie bezpečnostnej situácie v Bulharsku, ako aj možnému porušeniu absolútneho zákazu zlého zaobchádzania so žiadateľmi o azyl v zmysle článku 3 Dohovoru a článku 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, pričom vyhodnotením získaných relevantných informácií dospel k záveru, že Bulharská republika je bezpečnou krajinou a transferom účastníka konania do Bulharska nedôjde k porušeniu článku 3 Dohovoru, ani článku 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a neexistujú prekážky na jeho vrátenie do Bulharskej republiky, kde požiadala o azyl.

21. Podľa § 88 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov, Policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny c) na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu jeho prevozu podľa osobitného predpisu, 85) ak existuje značné riziko jeho úteku.

22. K poznámke 85) je uvedené - Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (Ú.v. EÚ L 180, 29.6.2013).

23. Podľa § 88 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov, Rizikom úteku štátneho príslušníka tretej krajiny sa rozumie stav, keď na základe dôvodnej obavy alebo priamej hrozby možno predpokladať, že štátny príslušník tretej krajiny ujde alebo sa bude skrývať, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, nemá udelený pobyt podľa tohto zákona alebo ak mu hrozí uloženie zákazu vstupu na viac ako tri roky.

24. Podľa § 88 ods. 4 prvá a druhá veta zákona o pobyte cudzincov, Štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov. Policajný útvar je oprávnený počas tohto obdobia opakovane predĺžiť zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny, pričom celkový čas zaistenia nesmie presiahnuť šesť mesiacov.

25. Podľa čl. 2 písm. n) Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 riziko úteku je existencia dôvodov v konkrétnom prípade, ktoré sa zakladajú na objektívnych kritériách vymedzených právom, pre ktoré sa možno domnievať, že žiadateľ alebo štátny príslušník tretej krajiny alebo osoba bez štátnej príslušnosti, na ktorých sa vzťahuje konanie o odovzdaní, môžu utiecť.

26. Podľa článku 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), Každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade skonaním ustanoveným zákonom:
f) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

27. Podľa § 2 ods. 7 zákona o pobyte cudzincov, Zraniteľnou osobou je najmä maloletá osoba, osoba so zdravotným postihnutím, obeť obchodovania s ľuďmi, osoba staršia ako 65 rokov, tehotná žena, slobodný rodič s maloletým dieťaťom a osoba, ktorá bola vystavená mučeniu, znásilneniu alebo iným závažným formám psychického, fyzického alebo sexuálneho násillia; v odôvodnených prípadoch možno za staršiu osobu považovať aj osobu mladšiu ako 65 rokov.

28. Podľa § 88 ods. 8 zákona o pobyte cudzincov, Ustanovenie odseku 1 sa nevzťahuje na maloletú osobu, ktorá nemá zákonného zástupcu. Iné zraniteľné osoby možno zaistiť len v nevyhnutnom prípade a na čo najkratší čas.

29. Podľa článku 3 bod 1 Dohovoru o právach dieťaťa, Záujem dieťaťa musí byť prvoradým hľadiskom pri akejkoľvek činnosti týkajúcej sa detí, nech už uskutočňovanej verejnými alebo súkromnými zariadeniami sociálnej starostlivosti, súdmi, správnymi alebo zákonodarnými orgánmi.

30. Podľa článku 3 ods. 2 Dohovoru o právach dieťaťa, Štáty, ktoré sú zmluvnou stranou Dohovoru, sa zaväzujú zabezpečiť dieťaťu takú ochranu a starostlivosť, aká je nevyhnutná pre jeho blaho, pričom berú ohľad na práva a povinnosti jeho rodičov, zákonných zástupcov alebo iných jednotlivcov právne za neho zodpovedných a robia pre to všetky potrebné zákonodarné a správne opatrenia.

31. Podľa článku 3 ods. 3 Dohovoru o právach dieťaťa, štáty, ktoré sú zmluvnou stranou Dohovoru, zabezpečia, aby inštitúcie, služby a zariadenia zodpovedné za starostlivosť a ochranu detí zodpovedali štandardom ustanoveným kompetentnými úradmi, najmä v oblastiach bezpečnosti a ochrany zdravia, počtu a vhodnosti svojho personálu, ako aj kompetentného dozoru.

32. Podľa článku 22 bod 1 Dohovoru o právach dieťaťa, Štáty, ktoré sú zmluvnou stranou Dohovoru, robia opatrenia potrebné na zabezpečenie toho, aby dieťa žiadajúce o priznanie postavenia utečenca alebo ktoré sa v súlade s platným medzinárodným alebo vnútroštátnym právom a postupom považuje za utečenca, nech už je v sprievode svojich rodičov, iných osôb, alebo bez sprievodu, dostalo potrebnú ochranu a humanitárnu pomoc pri využívaní práv ustanovených týmto Dohovorom a inými dokumentmi v oblasti medzinárodného humanitárneho práva a ľudských práv, ktorého sú uvedené štáty zmluvnými stranami.

33. Podľa bodu 13 úvodných ustanovení Dublinského nariadenia III, V súlade s Dohovorom Organizácie Spojených národov o právach dieťaťa z roku 1989 a Chartou základných práv Európskej únie by členské štáty pri uplatňovaní tohto nariadenia mali predovšetkým zvažovať najlepšie záujmy dieťaťa. Pri posudzovaní najlepších záujmov dieťaťa by mali členské štáty náležite zohľadniť najmä blaho a sociálny rozvoj, bezpečnosť a ochranu a názory maloletej osoby s ohľadom na jej vek a vyspelosť vrátane jej osobnej situácie. Okrem toho by sa z dôvodu mimoriadnej zraniteľnosti maloletých osôb bez sprievodu mali pre ne stanoviť osobitné procesné záruky.

34. Podľa článku 28 ods. 1 Dublinského nariadenia III, členské štáty nezaistia osobu len z toho dôvodu, že v súvislosti s ňou prebieha konanie podľa tohto nariadenia.

35. Podľa článku 28 ods. 2 Dublinského nariadenia III platí, že ak existuje značné riziko úteku, členské štáty môžu dotknutú osobu zaistiť na účely zabezpečenia konania o odovzdaní v súlade s týmto nariadením, a to na základe individuálneho posúdenia a len vtedy, ak je zaistenie primeraným opatrením a nie je možné účinne uplatniť iné, miernejšie alternatívne donucovacie opatrenia.

36. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“), Tento zákon sa vzťahuje na konanie, v ktorom v oblasti verejnej správy správne orgány rozhodujú o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb, ak osobitný zákon neustanovuje inak.

37. Podľa § 3 ods. 5 Správneho poriadku, Rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu vecí. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

38. Podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku, Správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav vecí a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

39. Podľa § 46 Správneho poriadku, Rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu vecí a musí obsahovať predpísané náležitosti.

40. Podľa § 47 ods. 2 Správneho poriadku, Výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia, než ustanovuje osobitný zákon.

41. Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku, V odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

42. Pokiaľ sa týka súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia správny súd právne uzatvára:

43. Predmetom konania bolo preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BB7-41-015/2018-AV zo dňa 05.01.2018, ktorým žalovaný v zmysle § 88 ods. 1 písm. c) ZoPC zaistil žalobkyňu spolu s maloletým cudzincom na základe oznámeného a začatého konania na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu prevozu podľa osobitného predpisu. Podľa § 88 ods. 4 ZoPC stanovil dĺžku doby zaistenia do odovzdania v zmysle Dublinského nariadenia III, najdlhšie však do 07.03.2018 s tým, že ich umiestil v Ú. D. Q. D. V. H. E..

44. Predpokladom zaistenia žalobkyne a maloletého cudzinca v zmysle citovaného ustanovenia je naplnenie účelu zaistenia, ktorým má byť zabezpečenie prípravy alebo jeho výkonu podľa osobitného predpisu, ktorým v danom prípade je Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (Ú.v. EÚ L 180, 29.6.2013).

45. V prípade žalobkyne bolo z informačných systémov zistené, že požiadala spolu s maloletým cudzincom o udelenie azylu na území Bulharskej republiky, pričom danú skutočnosť oznámil správny orgán Dublinskému stredisku ako dôvod na začatie konania podľa vyššie uvedeného nariadenia. Bulharská republika dňa 29.11.2017 prijala zodpovednosť za posúdenie žiadosti o azyl žalobkyne, prijme ju a súhlasí s transferom. Táto krajina je teda zodpovedná za účastníka konania v zmysle Dublinského nariadenia - Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013.

46. V zmysle Správneho súdneho poriadku je správny súd povinný pri svojom rozhodovaní vychádzať z ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, pričom odklon od tejto praxe predstavuje samostatný dôvod kasačnej sťažnosti voči jeho rozhodnutiu.

47. Žalobkyňa spolu s maloletým dieťaťom bola rovnako zaistená podľa § 88 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov na základe predchádzajúceho rozhodnutia žalovaného zo dňa 14.11.2017, ktoré bolo rozsudkom tunajšieho súdu sp. zn. 7Sa/23/2017 zo dňa 19.12.2017 zrušené a nariadené bezodkladné prepustenie žalobkyne a maloletého cudzinca zo zaistenia. V rozhodnutí súdu bolo okrem iného poukázané nato, že odôvodnenie preskúmaného rozhodnutia bolo nedostatočné a pre nedostatok dôvodov aj nepreskúmateľné, keďže žalovaný neprihliadal na záujmy maloletého cudzinca.

48. Správny súd v rozhodnutí zo dňa 19.12.2017 poukazoval na ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý už vo viacerých svojich rozhodnutiach zdôrazňoval potrebu posudzovať v prípade zaistenia maloletých detí najlepší záujem dieťaťa v zmysle čl. 3 Dohovoru o právach dieťaťa opierajúc sa o judikatúru ESLP (rozsudok zo dňa 19.01.2012, vo veci Popov proti Francúzsku, rozsudok zo dňa 12.10.2006 vo veci Mubilanzila Mayeka a Kanik Mitunga v. Belgicko a rozsudok zo dňa 19.01.2010 vo veci Muskhadzhiyeva i. v. Belgicko) poukazujúcu nato, že deti by nemali byť pozbavované osobnej slobody a to bez ohľadu na to, či majú zákonného zástupcu alebo sú bez sprievodu, pričom tento súd vo viacerých prípadoch rozhodol, že umiestnenie detí v zariadeniach, kde boli pozbavené osobnej slobody, bolo porušením čl.3 Dohovoru o právach dieťaťa a čl. 3 Dohovoru. V tomto kontexte súd poukazoval na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prezentovanú v rozsudku sp. zn. 10Sza/12/2016 zo dňa 14.6.2016 (Judikát roka 2017). V zmysle predmetného rozsudku správny orgán musí s poukazom na najlepší záujem dieťaťa (zakotvený v článku 3 odsek 1 Dohovoru o právach dieťaťa, ktorý zaručuje dieťaťu právo na posúdenie jeho alebo jej najlepších záujmov a ich prvoradé zohľadnenie pri akýchkoľvek krokoch alebo rozhodnutiach, ktoré sa ho týkajú, tak vo verejnej, ako aj v súkromnej sfére), postupovať obozretne pri umiestňovaní detí spolu s rodičom v Ú. D. Q. a pri úvahe o ich umiestnení by nemal opomenúť, že najlepší záujem dieťaťa, ktorý je vyjadrením hodnôt, na ktorých je postavený systém ochrany práv dieťaťa nie je možné účinne dosiahnuť bez reflektovania na judikatúru ESLP, ktorá ohľadne pozbavenia osobnej slobody dieťaťa a ochrany práv a najlepšieho záujmu dieťaťa vo veciach zaistenia maloletých cudzincov najmä tých, ktorí sú v sprievode rodičov opakovane konštatovala porušenie čl. 3 Dohovoru o právach dieťaťa, ako aj čl. 3 Európskeho dohovoru o ľudských právach.

49. V tejto súvislosti kasačný súd rovnako vyjadril právny názor, že deti by nemali byť postihované za imigračný status svojich rodičov (t.j. za to, že ich rodičia cestujú bez potrebných dokladov, resp. s pozmenenými, dokonca falšovanými dokladmi), ani za ich predchádzajúce správanie, ktoré je vyhodnocované ako riziko úteku (rozsudok NS SR sp. zn. 1Sza/14/2016 z 11.10.2016). V tomto

rozhodnutí ďalej súd uviedol, že vo veci „spornosti zaistenia (umiestnenia) maloletých detí s matkou a obozretného súdneho prieskumu tohto právneho stavu sa už Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil v konaní podľa Piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, judikoval svoj právny názor (rozsudok sp.zn. 10/SZa/12/2016 zo dňa 14.06.2016), s právnymi názormi ktorého sa kasačný súd stotožňuje s precedenčnými následkami uvedenými v ustanovení § 3 ods. 3 spolu s § 139 ods. 2 a 3, § 440 ods. 1 písm. i/, § 464, ako aj § 469 S.s.p, ako aj so sankčnými dôsledkami podľa § 80 ods. 1 písm. c/ S.s.p. Kasačný súd v uvedenej súvislosti najmä poukazuje na judikatúru ESLP (§ 131 veta druhá S.s.p.), z ktorej vyplýva, že deti by nemali byť pozbavované osobnej slobody a to bez ohľadu na to, či majú zákonného zástupcu alebo sú bez sprievodu.“

50. V preskúmvanej právnej veci správny súd dopĺňa, že zákon o pobyte cudzincov neumožňuje zaistiť deti bez sprievodu alebo odlúčené od rodičov (§ 88 ods. 8), hoci na druhej strane pripúšťa, aby spolu s rodičom boli umiestnené do Ú. aj deti (§ 94 ods. 3), správny orgán musí s poukazom na najlepší záujem dieťaťa zakotvený v čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa postupovať obozretné pri umiestňovaní detí spolu s rodičom v Ú. a pri úvahe o ich umiestnení by nemal opomenúť, že najlepší záujem dieťaťa, ktorý je vyjadrením hodnôt, na ktorých je postavený systém ochrany práv dieťaťa, nie je možné účinne dosiahnuť bez reflektovania na relevantnú judikatúru ESLP týkajúcu sa pozbavenia osobnej slobody dieťaťa a ochrany práv a najlepšieho záujmu dieťaťa vo veciach zaistenia maloletých cudzincov najmä tých, ktorí sú v sprievode rodičov.

51. Správny súd rovnako poukazuje na judikatúru kasačného súdu, že žalovaný v súlade s vyššie uvedenými záväzkami podľa čl. 3 ods. 2 a 3 Dohovoru o právach dieťaťa pri úvahe o umiestnení detí spoločne s rodičom do Ú. musí zohľadniť, že tak ako deti bez sprievodu, tak aj deti, ktoré sú na ceste s rodičmi, by nemali trpieť zdĺhavým pobytom v zaistení. V prejednávanej veci však ide o zaistenie maloletého dieťaťa minimálne od 14.11.2017 doposiaľ t.j. 05.02.2018, deň rozhodnutia súdu). Najmä s prihliadnutím na ustanovenie § 88 ods. 8 ZoPC bolo možné od správneho orgánu očakávať, vzhľadom na obmedzenia osobnej slobody maloletého dieťaťa, že sa vysporiada s požiadavkou zákonodarcu, že zaistenie maloletých detí, ako zraniteľných osôb, musí byť obmedzené na čo najkratší čas.

52. S poukazom na ustálenú rozhodovaciu prax kasačného súdu sa správny súd nemôže stotožniť s názorom žalovaného prezentovaného v preskúmvanom rozhodnutí, že v prípade zaistenia maloletého cudzinca zobral do úvahy príslušné ustanovenia Dohovoru o právach dieťaťa a že jeho zaistenie je v súlade s článkom 3 ods. 1 Dohovoru, ktorý sleduje najlepší záujem dieťaťa v každom prejednávanom prípade.

53. Rovnako v prípade zaistenia maloletých cudzincov nie je bez významu aplikácia ustanovenia článku 28 ods. 2 Dublinského nariadenia III, že možno dotknutú osobu zaistiť v súlade s týmto nariadením, avšak len ak je zaistenie primeraným opatrením a nie je možné účinne uplatniť iné, miernejšie alternatívne donucovacie opatrenia. Súd má zato, že ani táto podmienka v prípade zaistenia žalobkyne a maloletého cudzinca splnená nebola.

54. Pokiaľ sa týka iných menej závažných prostriedkov zaistenia kasačný súd vo svojej rozhodovacej činnosti poukázal nato, že za tieto možno v prípade žiadateľa o azyl (aj keď v inom členskom štáte) považovať zdržiavanie sa v azylovom zariadení bez možnosti udelenia priepustky [§ 23 ods. 3 písm. c), resp. § 23a ods. 1 zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle], pričom daným sa však správny orgán nezaoberal, resp. z odôvodnenia preskúmvaného rozhodnutia to nevyplýva.

55. Preto s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti správny súd v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami podľa § 230 ods. 1 písm. a) Správneho súdneho poriadku a z dôvodov uvedených v § 191 ods. 1 písm. c) Správneho súdneho poriadku napadnuté rozhodnutie žalovaného č. PPZ-HCP-BB7-41-015/2018-AV zo dňa 05.01.2018 zrušil a nariadil žalovanému bezodkladné prepustenie žalobkyne a maloletého cudzinca, nakoľko žalovaný svojím rozhodnutím zasiahol do ich osobnej slobody, pričom čl. 5 ods. 4 Dohovoru zakotvuje povinnosť nariadiť prepustenie osoby, ktorej pozbavenie slobody bolo nezákonné. Ostatnými žalobnými námietkami sa správny súd nezaoberal, nakoľko zistil iný závažný dôvod odôvodňujúci zrušenie nezákonného rozhodnutia žalovaného.

56. Správny súd zdôrazňuje, že v zmysle § 191 ods. 6 Správneho súdneho poriadku je orgán verejnej správy v ďalšom konaní viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil správny súd v zrušujúcom rozsudku.

57. O trovách konania súd rozhodol podľa § 167 Správneho súdneho poriadku tak, že priznal ich náhradu žalobkyni, ktorá bola v konaní úspešná, voči žalovanému. O výške priznaných trov konania bude rozhodnuté samostatným rozhodnutím po právoplatnosti rozhodnutia v tejto veci (§ 175 ods. 2 SSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť, ktorá sa podáva na Krajskom súde v Košiciach v lehote siedmich dní od doručenia rozhodnutia krajského súdu.

V kasačnej sťažnosti sa uvedú všeobecné náležitosti podania podľa § 57 Správneho súdneho poriadku to znamená, ktorému správne súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisová značka konania. Ďalej sa v kasačnej sťažnosti musí uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body") a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí správne súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Správny súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. K podaniu kolektívneho orgánu musí byť pripojené rozhodnutie, ktorým príslušný kolektívny orgán vyslovil s podaním súhlas.

Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší účastník konania dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Kasačnú sťažnosť možno podľa § 440 ods. 1 Správneho súdneho poriadku odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred krajským súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený krajský súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v § 440 odsek 1 písm. g) až i) Správneho súdneho poriadku sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred krajským súdom.

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.